

Ο Άγιος Δημήτριος



Εις την «θεοφύλακτον τῶν Θεσσαλονικέων μητρόπολιν», «ὑπερβαλλόντως ὑπερέχουσαν πλούτῳ τε καὶ ποικίλῳ καὶ ἀνθρώποις συνετοῖς καὶ χριστιανικωτάτοις», ἐγεννήθη καὶ ἐμεγάλωσεν ὁ ωραιότερός της καρπός, «ὁ χαρίεις τὴν μορφήν, ψυχὴν δὲ χαριέστατος, ἡδὺς τὸ φθέγμα, τὸν τρόπον ἡδύτερος, γλυκὺς τὸν λόγον, τὸ ἦθος δὲ γλυκύτερος» Μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δημήτριος κατὰ τοὺς χρόνους της βασιλείας τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ Ἐρκουλίου (284-305 μ. Χ.) ἔχοντας ὀρίσει Καίσαρα Ἀχαΐας καὶ Μακεδονίας τὸν Μαξιμιανὸ Γαλέριο.

Ὁ Ρωμαῖος Αυτοκράτορας Διοκλητιανὸς παρακινούμενος ἀπὸ τὸν Καίσαρα Γαλέριο, μέλος της «Τετραρχίας», ἐξαπέλυσε ἀληθινὸ πόλεμο ἐναντίον τῶν χριστιανῶν. Ὁ χριστιανισμὸς που εἶχε ἐξαπλωθεῖ ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην ἕως τὸν Πόντο καὶ ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία ἕως τὴν κυρίως Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἔχει νὰ ἐπιδείξει τὴ ἐποχὴ αὐτὴ ἀναρίθμητες θυσίες καὶ μαρτυρικοὺς θανάτους σὲ πόλεις ὅπως ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἡ Σμύρνη, ἡ Ἀντιόχεια, ἡ Θεσσαλονίκη, ἀλλὰ καὶ σὲ περιοχὲς ὅπως ἡ Κρήτη καὶ ἡ Κύπρος, με ἀποτέλεσμα ἡ ἐποχὴ αὐτὴ νὰ μείνει γνωστὴ σὲ τὴν ἱστορία ὡς «ἐποχὴ μαρτύρων» τοῦ χριστιανισμοῦ.

Με τὸν ἐρχομὸ τοῦ 4ου αἰ. ὁ χριστιανισμὸς εἶχε ἤδη ἐδραιωθεῖ σὲ τὴν πόλιν της Θεσσαλονίκης με πολυάριθμους χριστιανούς καὶ Ἐκκλησίες ὁργανωμένες κατὰ τὰ πρότυπα της διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἐκλεκτὸ μέλος της τῶν Θεσσαλονικέων Ἐκκλησίας ἦτο καὶ ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ὁ ὁποῖος προήρχετο ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπισήμους «ἄρχοντας τῶν Μακεδόνων», «πατέρας θαυμαστῶ τῶ γένει,

πολύ δὲ τῇ ψυχῇ θαυμαστότερος». Εἶχε δε προικιστεῖ παρά του Δωρεοδότου παντός αγαθοῦ με πλήθος σωματικῶν και πνευματικῶν χαρισμάτων. «Γένους σεμνότητος, οὐσίας ἀφθόνου, ἰσχύος σώματος, κάλλους ἰσότης, ἡθῶν εὐγένεια καὶ ἡ διὰ πάντων τούτων ἄρμονία καὶ σύμβασις». Στα χαρίσματα αὐτά προσετέθη ἡ μόρφωση και ἡ παιδεία, «ἡ τῶν λόγων ἄσκησις ἐγγὺς συνέφου».

Με τὴν πνευματικὴν του υπεροχὴ, τὴν ωραία εμφάνιση, τὴν ευσέβεια και τὴν ἠθικὴ του γενναιότητα ο Δημήτριος ἐγίνε πολύ γρήγορα γνωστός σε ολόκληρη τὴν πόλη, «ἀντὶ ψυχῆς τῇ πόλει καθίσταται» και προεβλήθη ως ιδεώδες τελείου ἀνθρώπου. Καταγινόταν δε κυρίως εἰς το να μαθαίνει το καλό και να γυμνάζεται σὴν πολεμικὴ τέχνη, διότι αὐτό συνδυάζει ἀρίστα τὴ φρόνηση και τὴν ἀνδρεία με τὴ στρατηγικὴ πείρα. Ἡ φήμη του ἐφθασε και μέχρι τον βασιλιά Μαξιμιανό Γαλέριο, ο οποίος ἐκτιμώντας τὴς ἀρετὲς του τον προσέλαβε ἀρχικὰ ως μέλος τῆς συγκλήτου τῆς πόλεως και σὴν συνέχεια τον τίμησε με το ἀξίωμα του Δούκα, διορίζοντάς τον στρατηγὸ ὅλης τῆς Θεσσαλίας.

Ὡς χριστιανός ο Δημήτριος δεν περιορίστηκε μόνον σὴν λατρεία του μόνου και ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ προχώρησε με ζέση και ζήλο σὴν ιεραποστολικὸ του ἔργο φωτίζοντας και διδάσκοντας τόσο με τὴ φωτεινὴ παρουσία του, ὅσο και με τὴς «θείας ἐμπνεύσεως» ἠρτυμένους κατηχητικὸς λόγους του, σπείροντας τον λόγο του Ευαγγελίου σὴν ἀγαθὴ τῶν Θεσσαλονικέων γῆ, για να προσφέρει μέχρι σήμερα ἡ Θεσσαλονικὴ εὐχόμενος τὴς καρπούς τῆς πίστεως.



Κατ' αυτόν τον τρόπο ο «σοφός, παρθένος καὶ ὄσιος καί, ὡς εἶπεῖν πάγκαλός τε καὶ παναμώμητος καὶ φύσει καὶ σπουδῇ καὶ χάριτι λαμπρυνόμενος» Δημήτριος ανεδείχθη διδάσκαλος και απόστολος. Η μόρφωση και η παιδεία του με τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος κατέστη «ὄπλον καὶ ἀμυντήριον ἐνυπόστατον» και οικοδομικό εργαλείο και γεωργική σκαπάνη και ἀροτρο και αλιευτική σαγήνη και ὅ,τι ἄλλο παρόμοιο, ὡστε «οὐδεὶς εἶχεν ἀντιστῆναι τῇ τοῦ Δημητρίου σοφίᾳ καὶ τῷ Πνεύματι ὃ ἐλάλει». Καλλιεργώντας ἔτσι ο Δημήτριος τον αμπελώνα του Κυρίου της αγαπημένης του πόλεως, «καταγράφων τὰ ῥήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς» στις καρδιές των Θεσσαλονικέων ειδωλολατρών, περιέλαβε στη σαγήνη του κηρύγματός του, εκτός της Θεσσαλονίκης, την Αττική και την Αχαΐα, ὡστε να καταστεί από τότε ἀκόμη «θαῦμα ἐν λόγοις θείοις Δημήτριος καὶ εὐωδία Χριστοῦ».

Ο Μάρτυς συνήθιζε να διδάσκει εις την «χαλκευτική στοά», σε υπόγειο του Ναού της Αειπαρθένου Θεομήτορος, που ονομαζόταν Κατάφυγη, κοντά στο Δημόσιο Λουτρό.

Ἦδη ο αυτοκράτωρ Μαξιμιανός Ερκούλιος ευρισκόμενος στη Θεσσαλονίκη, για να συγκεντρώσει στρατό εναντίον των Ισαύρων, εκτιμώντας το λαμπρόν, περίδοξον και περίβλεπτον γένος του Δημητρίου, ως επίσης και τις αρετές που συγκέντρωνε, τον είχε ανακηρύξει ανθύπατον και αυθέντην ὅλης της Ελλάδος δίνοντάς του την ἀνάλογη στρατιωτική στολή, το δακτυλίδι και τον υπατικό ωρατίωνα, τα οποία ἔφερε σαν διακριτικά της στρατιωτικής εξουσίας του, ἀλλά και σαν μυστικά σύμβολα της διδασκαλικῆς αξίας και προεδρίας, που μυστικά του εχάρισε ο ἀληθινός και Ουράνιος Βασιλεύς του, ο Χριστός.

Ο Μαξιμιανός, αφού υπέταξε τους Σκύθες και τους Σαυρομάτες, επέστρεψε νικητής και τροπαιούχος θυσιάζοντας στα εἶδωλα ἀπό ὅσες πόλεις διέβαινε. Ἦλθε και στη Θεσσαλονίκη και μερικοί ἀπό τους ειδωλολάτρες της πόλης, ἔχοντας στην καρδιά τους τον Πονηρό και ἐπιθυμώντας να τιμηθουν ἀπό τον βασιλιά τού εἶπαν: «Μεγαλειώτατε, σε παρακαλούμεν να μας ακούσεις, διότι ἐπιθυμούμε το συμφέρον της βασιλείας σου. Γνώρισε λοιπόν πως ο Δημήτριος, ο οποίος ἐτιμήθη με το βαθμό του ηγεμόνος της Θεσσαλίας, ἀρνήθηκε την παραδοσιακή θρησκεία και πιστεύει εις τον Χριστόν, ἐκείνον τον ὁποῖον ἐσταύρωσαν οι Εβραῖοι. Επιπλέον κηρύττει φανερά αυτόν τον Χριστόν ως Θεόν

αληθινόν. Και καθημερινώς ακούνε τους πλανεμένους λόγους του οι άνθρωποι, αφήνουν τη θρησκεία τους και γίνονται Χριστιανοί».

Ο βασιλιάς, όταν άκουσε αυτά τα λόγια, κατ' αρχάς λυπήθηκε, διότι θα έχανε τέτοιο άνθρωπο, έπειτα όμως θέλοντας να διαπιστώσει και ο ίδιος την αλήθεια, διέταξε να τον φέρουν μπροστά του. Πήγαν οι άνθρωποι του βασιλιά στην «Καταφυγήν» και βρήκαν τον Άγιο καθήμενον και διδάσκοντα τον λόγο του Θεού, οπότε τον άρπαξαν αμέσως και τον παρουσίασαν στον βασιλιά.

Ο Άγιος δεν αντιστάθηκε καθόλου, αλλά με χαρά στάθηκε μπροστά του. Ο βασιλιάς λέγει προς τον Δημήτριον:

«Τέτοια τιμή περίμενα να μου δώσεις; Έτσι ήλπιζα να με τιμάς και σε ανεβίβασα σε τέτοιο βαθμό; Εγώ σε ανέδειξα ηγεμόνα της Θεσσαλονίκης και συ ούτε ένα μίλι δεν εξήλθες της πόλεως δια να με προϋπαντήσεις;». Ακούσας αυτά ο Άγιος απήντησε:

«Βασιλιά μου, εγώ τιμώ την βασιλεία σου, τιμώ όμως περισσότερο από εσένα τον Θεό του ουρανού και της γης, ο οποίος είναι βασιλιάς όλου του κόσμου». «Και ποιος είναι ο Θεός σου και βασιλεύς;». Ο Άγιος απήντησε: «Ο Κύριος Ιησούς Χριστός, εκείνος είναι Θεός αληθινός και Βασιλεύς Παντοκράτωρ». Ο βασιλιάς του λέγει πάλι: «Λοιπόν αυτόν πιστεύεις εσύ και διά τούτο δεν καταδέχεσαι εμάς, ανάξιε της τιμής; Και τι καλό είδες από τον Χριστό σου και τον έχεις Θεό και Βασιλέα; Δεν είναι Θεός ο Ζευς, ο Απόλλων και οι λοιποί, αλλά ο Χριστός σου; Δεν σε τίμησα εγώ και σε διόρισα ηγεμόνα της Θεσσαλίας; Αυτά αποδίδεις σε εμάς, αγάριστε άνθρωπε; Τέτοιος φαίνεσαι προς του μεγάλους θεούς και εμάς; Εγώ λοιπόν θα σου ανταποδώσω κατά την μολυσμένη γνώμη σου. Θα βασανισθείς και θα τιμωρηθείς με πολλά βάσανα, για να μάθεις ποιος είμαι εγώ και ποιος είσαι εσύ και τι μπορεί να κάνει ο Θεός σου για σένα». Ο Άγιος απεκρίθη: «Βασιλιά, τις τιμωρίες και τα βάσανα με τα οποία με απειλείς εγώ τα θεωρώ ως χαρά και αγαλλίαση, διότι αυτά θα μου χαρίσουν την βασιλεία των ουρανών και ατελείωτη τιμή».

Ο βασιλιάς θύμωσε υπερβολικά εναντίον του Δημητρίου. Έπειτα όμως, θέλοντας να ταπεινώσει τη γνώμη του, πρόσταξε να τον φυλακίσουν, συλλογιζόμενος ότι, αν καταφρονηθεί και φυλακισθεί, θ' αναγκασθεί να αλλάξει γνώμη. Πήραν οι στρατιώτες τον Άγιο και τον οδήγησαν σε τόπο ακάθαρμο, δηλαδή σε λουτρό παλαιό στα υπόγεια του οποίου εχύνοντο απόνερα.

Εισερχόμενος ο Άγιος στον τόπο εκείνο είδε μπροστά του έναν μεγάλο σκορπιό, ο οποίος προσπαθούσε να τον κεντρίσει. Ο Άγιος εποίησε το σημείο του Τιμίου Σταυρού και είπε: «Εις το όνομα του Ιησού Χριστού, ο οποίος είπε να πατάμε επάνω όφρων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού». Αυτό είπε και πάτησε εκείνον τον σκορπιό και αμέσως εμφανίσθηκε Άγγελος Κυρίου επάνω αυτού κρατώντας στεφάνι χρυσό και είπε προς αυτόν: «Χαίρε Δημήτριε στρατιώτα του Χριστού, έχε θάρρος, ενδυναμού και νικά τους εχθρούς σου». Και έβαλε το στεφάνι στο κεφάλι του μάρτυρος. Ο Άγιος παρέμεινε στον βρωμερό εκείνο τόπο στερημένος από τη συναναστροφή ανθρώπων, παρηγορούμενος υπό του Θεού.

Ο παράνομος βασιλιάς έχαιρε να βλέπει στις θυσίες των ειδώλων αιματοχυσίες και φόνους ανθρώπων. Πρόσταξε τότε να εκτελέσουν τον αγώνα του πεντάθλου, διότι οι βασιλείς των Ελλήνων είχαν αυτή τη συνήθεια. Σε όποια πόλη πήγαιναν για πρώτη φορά έβαζαν τους ανθρώπους και έτρεχαν, πάλευαν, έριχναν τον λίθο, πηδούσαν και σκόπευαν με τα δόρατα συγκεκριμένους στόχους.

Αυτά τα πέντε αγωνίσματα τα ονόμαζαν πένταθλον και όποιος νικούσε σε ένα από αυτά τον τιμούσαν οι βασιλείς και του πρόσφεραν δώρα. Ο βασιλιάς κάθισε σε τόπο υψηλό, για να βλέπει τα αγωνίσματα. Ένας από αυτούς που πάλευαν ήταν άνθρωπος του βασιλιά και ονομαζόταν Λυαίος και ήταν από την πόλη Ουάνδηλα της Σκυθίας. Ήταν ψηλός και δυνατός και ο βασιλιάς τον είχε μαζί του, για να του προξενεί τιμή και έπαινο. Επιπλέον δε ο βασιλιάς για τις νίκες του του χάριζε πλούσια δώρα.

Κάποιος νέος από τη Θεσσαλονίκη, ωραίος στην όψη, ο Άγιος Νέστορας, ο οποίος ήταν κρυφός χριστιανός και μαθητής του Αγίου Δημητρίου, βλέποντας τον Λυαίο να φονεύει τους ανθρώπους και ο βασιλιάς να ευχαριστείται για τις νίκες του, αλλά και θέλοντας να δει τη δύναμη του αληθινού Χριστού του Θεού, πήγε στο λουτρό που ήταν φυλακισμένος ο Άγιος Δημήτριος και του είπε: «Δούλε του Θεού, του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, και αυθέντα μου, ο μιαρός βασιλιάς χαίρεται με τις πράξεις του Λυαίου. Η ψυχή μου επιθυμεί να παλέψει μαζί του, μόνον ευλόγησόν με και ενδυνάμωσόν με να υπάγω να τον νικήσω». Τότε ο Άγιος Δημήτριος εποίησε το σημείο του Σταυρού στο

μέτωπο του Νέστορος και του είπε: «Ύπαγε και τον Λυαίο θα νικήσεις και υπέρ του Χριστού θα μαρτυρήσεις».



Ανεχώρησε λοιπόν ο Νέστορας και πήγε στον τόπο όπου γινόταν ο αγώνας της πάλης και αμέσως φώναξε: «Ω Λυαίε, έλα να παλέψουμε οι δύο». Ο βασιλιάς, ο οποίος καθόταν σε ψηλότερο μέρος, μόλις είδε τον Νέστορα, νέο στην ηλικία, είκοσι περίπου ετών, μήνυσε σε αυτόν να πάει μπροστά του και του είπε: «Νεανία, δεν λυπήθηκες την ζωή σου, αλλά ήλθες να παλέψεις με τον Λυαίο; Δεν βλέπεις πόσους νίκησε; Δεν βλέπεις πόσα αίματα έχυσε; Δεν λυπάσαι την ομορφιά και τα νιάτα σου; Μήπως αναγκάζεσαι από την πτωχεία να επιθυμείς τον θάνατό σου; Δεν πρέπει όμως να συμπλακείς με τον Λυαίο, για να μη θανατωθείς. Αν δε είσαι πτωχός, να σε πλουτίσω εγώ, μόνο να μην απολέσεις τη ζωή σου». Ο Νέστορας απάντησε στον βασιλιά: «Εγώ πτωχός δεν είμαι, ούτε καταφρονώ τη ζωή μου, αλλά και πλούτο έχω και τη ζωή μου αγαπώ. Θέλω όμως να παλέψω με τον Λυαίο, για να λάβω τιμή. Διότι, αν και είμαι πλούσιος, τιμή όμως δεν έχω, επομένως τι θέλω τον άτιμον πλούτον; Αγαπώ λοιπόν να τιμηθώ και να φανώ καλύτερος από τον Λυαίο, δια τούτο αποφασίζω να κινδυνεύσω». Όταν ο βασιλιάς είδε ότι ο νέος δεν ακούει, τον άφησε. Ο Άγιος Νέστωρ αμέσως πλησίασε τον Λυαίο, έρριψε το επανωφόριό του και φώναξε: «Ο Θεός του Δημητρίου, βοήθει μοι». Αμέσως με το σπαθί του χτύπησε τον Λυαίο στο κέντρο της καρδιάς του, οπότε αυτός έπεσε νεκρός. Ο βασιλιάς ταραχθηκε. Κάλεσε τον Νέστορα και του είπε: «Νέε, με ποιες μαγείες νίκησες τον Λυαίο; Αυτός φόνευσε τόσους ανθρώπους δυνατό-τερους από εσένα και εσύ

πώς τον θανάτωσες;» Ο Άγιος Νέστορας απεκρίθη: «Εγώ, βασιλιά μου, δεν ενίκησα τον Λυαίο με μαγείες, αλλά με τη δύναμη του Ιησού Χριστού, του αληθινού Θεού». Ο βασιλιάς εξοργίστηκε και διέταξε έναν από τους άρχοντες, τον Μαρκιανό, να εκβάλει τον Νέστορα έξω από τη λεγόμενη Χρυσή Πύλη και να τον αποκεφαλίσει με το σπαθί του. Και έτσι ετελειώθη ο Άγιος Νέστωρ κατά τον λόγο του Αγίου Δημητρίου.



Ο βασιλιάς με λύπη ανεχώρησε για το παλάτι μονολογώντας: «Μα τη δύναμη των μεγάλων θεών, από μαγείες φονεύθηκε σήμερα ο φίλος μου ο Λυαίος». Μόλις έμαθε ότι ο Λυαίος φονεύθηκε με οδηγίες του Δημητρίου, πρόσταξε τους στρατιώτες να υπάγουν στο λουτρό και να φονεύσουν τον Άγιο Δημήτριο: «ὁ φιλῶν με, ἀπελθὼν, βαλέτω Δημήτριον». Επήγαν οι στρατιώτες και ελόγχευσαν τον Άγιο με τις λόγχες τους σε όλο του το σώμα. Ο πρώτος λογχισμός ήταν στη δεξιά του πλευρά, διότι μόλις τους είδε ο Άγιος ύψωσε μόνος του στην δεξιά του χείρα, για να τον λογχεύσουν.



Με αυτό το μαρτύριο ετελειώθη ο Άγιος Δημήτριος. Ευλαβείς χριστιανοί ήλθαν κρυφά, για τον φόβο του βασιλιά, στο λουτρό εκείνο και ενταφίασαν το λείψανο στο μέρος εις το οποίο ετελειώθη.

Κάποιος άλλος μαθητής του Αγίου, ο Λούπος, ο οποίος βρισκόταν εκεί κατά την ώρα του μαρτυρίου, έβγαλε το δαχτυλίδι του Αγίου από το δεξί του δάχτυλο και πήρε το μανδήλιο του και το επανωφόριο του από τους ώμους του και τα έβαψε στο αίμα του Μεγαλομάρτυρος και με αυτά ενεργούσε θαύματα πολλά. Αρρώστους ιάτρειε και δαιμονισμένους εθεράπευε.

Ο βασιλιάς, μόλις τα έμαθε αυτά, έστειλε στρατιώτες και αποκεφάλισαν τον Λούπο σε κάποιον τόπο ονομαζόμενο Τριβουάλιον.

Κατ' αυτόν τον τρόπο ετελειώθη «ὁ αὐτόχθων ἡμῖν καὶ ἡμεδαπὸς Πολιοῦχος, τὸ μέγα τῆς οἰκουμένης θαῦμα, τὸ μέγα τῆς ἱερᾶς ἐκκλησίας ὠράϊσμα, ὁ πολὺς τὰ πάντα καὶ θαυματουργὸς καὶ Μυροβλήτης Δημήτριος».

Ο Πανένδοξος και Καλλίνικος Μάρτυς υπήρξε «ἡγαπημένος τοῦ Χριστοῦ μαθητής ἢ παῖς ἢ φίλος ἄκρος καὶ οἰκειώτατος», ομοιάζοντας προς Αυτόν ως προς τα μαρτύρια τα οποία υπέστη, την απέραντη καρτερία του και ως προς την διδαχήν την οποίαν ανέλαβε «κατὰ χάριν τοῦ Δεσπότης μίμησιν».

Ο μαρτυρικός του θάνατος ωνομάσθη «Χριστομίμητος σφαγή», διότι, ως αναφέρει ο Άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας απευθυνόμενος προς τον Άγιον: «Ἐμαρτύρησεν ἐκεῖνος ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου τὴν καλὴν ὁμολογίαν, ἔμαρτύρησας καὶ αὐτὸς τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἐκείνῳ. Δεδεμένον ἔμαθες ἐδέθης αὐτός. Ἐδέξατο τῇ πλευρᾷ τὴν πληγὴν ὁ Δεσπότης καὶ σὺ τούτῳ τῷ μέρει τὰς πληγὰς ἐκείνας ἐδέξω. Ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐκεῖνος εἴλετο τὴν τελευτὴν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐτελεύτησας αὐτός

ἽΩ Χριστοῦ μὲν ἑταῖρε, Χριστοῦ δὲ μιμητά». «Πᾶσα δὲ ἡ πόλις παρρησιαζόμεθα τὴν εὐσέβειαν, ἐπὶ τῷ μαρτυρίῳ τοῦ Μεγάλου Δημητρίου καυχώμενοι». Και αυτό διότι ο μέγας εν τοις αγίοις αυτού Θεός ημών θέλων να αντιδοξάσει τον δοξάσαντα Αυτόν Μάρτυρα οικονόμησε, ώστε να αναβλύσει η αγάπη του Αγίου χαρίζοντας την ίασιν εκ των σωματικών και ψυχικών ασθενειών δια του μύρου που άρχισε να εκρέει από το λογχισμένο πάναγνο σώμα του Αθλοφόρου.

Μπροστά λοιπόν σε μια τέτοια αγάπη και στις τόσες δωρεές του Μάρτυρα «τίς ἡμῖν ἰσχὺς πρὸς ἀνταπόδοσιν πολλαπλασιάζομεν αὐτῷ τὴν πανήγυριν», ώστε το Μαρτύριο του Αγίου να μην σταματά τον θαυμασμό και μόνον των πιστῶν εγκωμιαστῶν του, αλλά και να ενεργεί μυστικῶς στην καρδιά του κάθε χριστιανού, ούτως ώστε ο πιστός να μιμείται έργῳ

πλέον τον Άγιον, διότι κατά τους Πατέρες της Εκκλησίας «τιμή Μάρτυρος, μίμησις αὐτοῦ».

Ταις αὐτοῦ αγίαις πρεσβείαις ο Θεός ελέησον και σώσον ημάς

Ἀπολυτίκιον Ἰἤχος γ'.

Μέγαν εὔρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σὲ ὑπέρμαχον, ἡ οἰκουμένη,
Ἄθλοφόρε τὰ ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἔπαρσιν,
ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τὸν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Μεγαλομάρτυς
Δημήτριε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ικέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.



Ιστοσελίδα: « Ιερός Ναός Αγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης »